

A hand in a dark, textured glove holds a silver knife with a black handle. The hand is positioned vertically, with the knife pointing downwards. The background is dark with a red, glowing light source at the top, creating a dramatic, high-contrast scene. The overall mood is ominous and suspenseful.

MISTRI THRILLERU

Lee Child

Jeffery Deaver

John Lescroart

Gregg Hurwitz

Michael Palmer a D. J. Palmer

Karin Slaughter

Alex Kava a Deb Carlin

Ken Bruen

John Lutz a Lise S. Baker

Stephen Coonts

Heather Graham

Wendy Corsi Staub

sestavil

LEE CHILD

**MISTRI
THRILLERU**

MISTŘI THRILLERU

Strhující povídky od nejlepších autorů thrillerů

sestavil

LEE CHILD

Přeložila Marie Čermáková

Vydal nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by International Thriller Writers, Inc.

All rights reserved.

Z anglického originálu *First Thrills*.

High-Octane Stories from the Hottest Thriller Authors.

(Published by Tom Doherty Associates, LLC, New York)

přeložila © 2012 Marie Čermáková

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2012 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97807617966

*Tuto sbírku věnujeme našim přátelům a rodinám
za jejich nekonečnou podporu – a našim čtenářům: vy jste
důvodem, proč děláme to, co děláme. Jen kvůli vám můžeme
psát, co máme tak rádi. Děkujeme, že nás čtete!*

MISTRI THRILLERU – COPYRIGHT

- Introduction copyright © 2010 by Lee Child
„The Thief“ copyright © 2010 by Gregg Hurwitz
„Scutwork“ copyright © 2010 by CJ Lyons
„The Bodyguard“ copyright © 2010 by Lee Child
„Last Supper“ copyright © 2010 by Rip Gerber
„After Dark“ copyright © 2010 by Alex Kava and Deb Carlin
„Wednesday’s Child“ copyright © 2010 by Ken Bruen
„Eddy May“ copyright © 2010 by Theo Gangi
„The Plot“ copyright © 2010 by Jeffery Deaver
„Eye of the Storm“ copyright © 2010 by John Lutz and Lise S. Baker
„The Dead Club“ copyright © 2010 by Michael Palmer and Daniel James Palmer
„Underbelly“ copyright © 2010 by Grant McKenzie
„The Gato Conundrum“ copyright © 2010 by John Lescroart
„The Princess of Felony Flats“ copyright © 2010 by Bill Cameron
„Savage Planet“ copyright © 2010 by Stephen Coonts
„Suspended“ copyright © 2010 by Ryan Brown
„Invisible“ copyright © 2010 by Sean Michael Bailey
„When Johnny Comes Marching Home“ copyright © 2010 by Heather Graham
„On the Train“ copyright © 2010 by Rebecca Cantrell
„Children’s Day“ copyright © 2010 by Kelli Stanley
„My Father’s Eyes“ copyright © 2010 by Wendy Corsi Staub
„Program with a Happy Ending“ copyright © 2010 by Cynthia Robinson
„Killing Carol Ann“ copyright © 2010 by J. T. Ellison
„Chloe“ copyright © 2010 by Marc Paoletti
„Cold, Cold Heart“ copyright © 2010 by Karin Slaughter
„Calling the Shots“ copyright © 2010 by Karen Dionne
Afterword copyright © 2010 by Steve Berry

OBSAH

ÚVOD * <i>Lee Child</i>	11
ZLODĚJ * <i>Gregg Hurwitz</i>	15
OTRAVNÁ PRÁCE * <i>CJ Lyonsová</i>	29
OSOBNÍ STRÁŽCE * <i>Lee Child</i>	40
POSLEDNÍ VEČEŘE * <i>Rip Gerber</i>	49
PO SOUMRAKU * <i>Alex Kavaová a Deb Carlinová</i>	66
STŘEDEČNÍ DÍTĚ * <i>Ken Bruen</i>	79
EDDY MAY * <i>Theo Gangi</i>	91
ZÁPLETKA * <i>Jeffery Deaver</i>	107
OKO HURIKÁNU * <i>John Lutz a Lise S. Bakerová</i>	127
KLUB MRTVÝCH * <i>Michael Palmer a Daniel James Palmer</i>	137
SLABINA * <i>Grant McKenzie</i>	153
ZÁHADA GATO * <i>John Lescroart</i>	165
PRINCEZNA Z FELONY FLATS * <i>Bill Cameron</i>	183
PLANETA DIVOCHŮ * <i>Stephen Coonts</i>	200
VYSOKO NAD ZEMÍ * <i>Ryan Brown</i>	214
NEVIDITELNÝ * <i>Sean Michael Bailey</i>	226

KDYŽ SE JOHNNY VRACÍ Z VOJNY * <i>Heather Grahamová</i>	230
VE VLAKU * <i>Rebecca Cantrellová</i>	246
DEN DĚTÍ * <i>Kelli Stanleyová</i>	255
OČI MÉHO OTCE * <i>Wendy Corsi Staubová</i>	269
PROGRAM SE ŠŤASTNÝM KONCEM * <i>Cynthia Robinsonová</i>	277
ZABITÍ CAROL ANN * <i>J. T. Ellisonová</i>	286
CHLOE * <i>Marc Paoletti</i>	298
ACH, JAK LEDOVÉ SRDCE! * <i>Karin Slaughterová</i>	304
MÍT HLAVNÍ SLOVO * <i>Karen Dionneová</i>	327
DOSLOV	333

PODĚKOVÁNÍ

Na vzniku každé knihy velmi pilně pracuje spousta lidí skrytých v pozadí. Sbíрка, jako je tato, vyžaduje kvůli vysokému počtu zastoupených spisovatelů ještě více práce. Rádi bychom těmto skromným hrdinům poděkovali. Patří mezi ně:

- Scott Miller a všichni v Trident Media Group, kterým děkujeme za nekonečné nadšení a hromadu práce, díky níž se podařilo tento projekt realizovat.

- Náš redaktor Eric Raab a jeho asistentka Whitney Rossová a všichni v Tor/Forge, jimž patří dík za to, že se chopili našich slov a poskytli jim domov.

- Správní rada Mezinárodní organizace autorů thrillerů (ITW), které patří dík za inspiraci a řízení projektu.

- Zaměstnanci ITW, kteří neúnavně pracují, aby všechno udrželi v chodu.

- Program ITW pro debutující spisovatele, který novým autorům poskytuje podporu, povzbuzení a přátelskou atmosféru.

- A nakonec naši strážní andělé Lee Child, Steve Berry, Liz Berryová, Jon Land, Kim Howeová a Eileen Huttonová.

Díky, vážení! Bez vás by se nám nic podobného nepodařilo!

ÚVOD

LEE CHILD

Pokud jde o tuto knihu, je nutné si uvědomit, že Mezinárodní organizace autorů thrillerů (ITW) existuje teprve necelých pět let. Roste však utěšeně, stále sílí a za kratičkou dobu dosáhla velké dokonalosti v tom, v čem podobné organizace dokonalé být mají. Nejúchvatnější však je, jak nalezla, probádala a zúrodnila nezmapované oblasti thrilleru a vytvořila si nové sféry zájmů. Její každoroční konference ThrillerFest se okamžitě výrazně odlišila od všech podobných akcí. Vnitřní disciplína této organizace byla od samého počátku profesionální. Já jsem však přesvědčen, že nejvýrazněji se zapíše do historie svou podporou novým členům.

Noví spisovatelé stojí před velice těžkým úkolem. Nikdy nebylo snadné proniknout do nakladatelského světa – a vydávat knihy je dnes stále těžší. Někdy se blýskne na lepší časy, ale většina z nás si svou profesní kariéru buduje pomalu a za cenu velkých obětí, rok po roce. Prvních několik let je zásadních. Včasný nástup znamená přežití. Etablování členové ITW to dobře vědí – vsutku, jak jinak? Je zjevné, že prošli počáteční zkouškou ohněm a všichni se na to dobře pamatují. Organizace ITW tedy začala brzy razit filozofii, pro niž je nejzásadnější posílat výtah takzvaně zpět dolů.

Ne že by to nebyla dvouproudová dálnice. Naše první debutující generace se zorganizovala v roce 2007 (Killer Year) a ITW v její aktivitě rozpoznala skvělou myšlenku a připojila se k ní. Někteří členové tohoto prvního uskupení za sebou již mají tři nebo čtyři knihy a jsou na dobré cestě stát se všeobecně populárními. Zjevná kvalita jejich nastupujícího talentu byla posílena podporou ITW: organizace vystupňovala své úsilí a vyvinula pevný podpůrný program. Uvnitř organizace mají debutující autoři

přístup k zasvěceným radám a na jedné platformě se promísili s největšími jmény v tomto oboru.

Mimo organizaci se staví do popředí zájmu v těch typech publikací, kterou držíte právě v ruce. Jde o povídkovou antologii, jejímž záměrem je posloužit jako vzorkovnice, jako výkladní skříň. Přečtete si vybrané povídky a vycítíte talent mladých autorů, stejně jako jsme jej vycítili my a budete pak nadšeně očekávat první samostatné knihy našich nováčků, jejichž pověst se rozkřikne, čímž překonají první klíčová léta kariéry, úspěšně ji odstartují a začne vznikat nová generace všeobecně populárních autorů.

Nakladatelská práce je však tvrdé podnikání, zejména v dnešní době. Realisticky jsme vzali v úvahu, že čtenáři budou poněkud váhat, zda si koupit knihu vytvořenou lidmi, o nichž – z podstaty věci – nikdy neslyšeli. Vznikla tedy potřeba přivolat na pomoc velká jména. Záměrem bylo proložit neznámá jména známými, která upoutají pozornost čtenářů na první pohled. A ohlas byl neskutečný. Jedenáct velkých spisovatelů okamžitě nabídlo svou pomoc. V abecedním pořadí: Ken Bruen, Stephen Coonts, Jeffery Deaver, Heather Grahamová, Gregg Hurwitz, Alex Kavaová, John Lescroart, John Lutz, Michael a Daniel Palmerovi, Karin Slaughterová a Wendy Corsi Staubová. Ti všichni přispěli svými povídkami, zadarmo, grátis, za hubičku, prostě jen proto, že si pamatují na svá první léta ve spisovatelské branži a nechťejí jen nečinně přihlížet. Tito autoři prodávají po celém světě miliony výtisků ročně a my se domníváme, že svými jmény doslova prozáří výkladní skříň knihkupectví. Jejich nadšení bylo tak nakažlivé, že jsem se i já odhodlal přispět svou troškou do mlýna.

Nechceme však zářnými zavedenými populárními autory odvádět pozornost od třinácti nováčků, kteří se zde představují. S hrdostí vám nabízíme tato jména (opět v abecedním pořádku): Sean Michael Bailey, Ryan Brown, Bill Cameron, Rebecca Cantrellová, Karen Dionneová, J. T. Ellison, Theo Gangi, Rip Gerber, CJ Lyonsová, Grant McKenzie, Marc Paoletti, Cynthia Robinsonová a Kelli Stanleyová. Přečtete si jejich povídky a podle mého názoru budete souhlasit s tím, že jediným skutečným rozdílem mezi velkými a novými jmény je chronologie. Za patnáct let se nová jména stanou velkými. Jejich talent je nesporný.

Což vlastně vysvětluje, proč jedenáct velkých spisovatelů – plus já – bylo ochotných pomoci. Samozřejmě je v tom i prvek altruismu, ale to není nijak překvapující, protože autoři thrillerů jsou nejmilejší lidé, jaké si umíte představit. Jde však i o vlastní sobecké zájmy, protože spisovatelé jsou především čtenáři a jako spousta jiných čtenářů chceme mít stálý přísun nového skvělého materiálu ke čtení. A tímto způsobem si ho zajišťujeme. Připojte se tedy k nám – nebudete litovat.

ZLODĚJ

GREGG HURWITZ

Máma přišla do obýváku a zeptala se, kam se poděl ten penál s Power Rangers, a já nic neříkal. Jenom jsem křečovitě zavřel oči a předstíral, že jsem odešel.

Prohlásila: „Tommy, už ti dávno bylo deset. Nemůžeš pořád brát věci dětem ze školky. Když zavolám paní Connellyové a ona mi oznámí, že něco chybí, budeš mít veliké problémy a nedostaneš večeři.“

Poslední část o večeři mi proplula do hlavy i přes křečovitě zavřené oči, usadila se v žaludku a rozbolela ho. „Promiň,“ špitl jsem.

Povzdechla si a přitiskla si ruce na kudrnaté hnědé vlasy. „Nemůžu ti věřit, Tommy. A to je hrozné.“

Kdykoli takhle našpulila pusu, znamenalo to, že bych jí měl na chvílku zmizet z očí, a tak jsem se vrátil do pokoje a posadil se na postel. Můj táta odešel po mém narození. Nemám v hlavě jeho obrázek. Jen fotku na polici s knížkama vedle komiksů. Můj nejoblíbenější hrdina je Wolverine. Nikdo neví, jak je vlastně vevnitř silný. Má kostru z adamantu. Nikdy ji doopravdy nevidíte, jen nějaké kousky a části, až na jeden případ, kdy se dostane do letecké katastrofy a shoří celý až na kostru, tenhle příběh já vůbec nemám rád. Vypadá jako normální chlápek, ale líbí se mi, že je silnější, než vypadá, mnohem silnější pod svou jemnou kůží. Já jsem tlustý. Máma tvrdí, že správně se říká „těžký“, ale já moc dobře vím, jak se tomu říká doopravdy, vím to od dětí ze třídy paní Connellyové. Nejsou nijak zvláštní, tyhle ty děti, jenže já bych rád vyměnil tloušťku za to nebyť zvláštní.

Cítím z kuchyně roštěnky s bramborama a zeleninou a žaludek mě rozbolí ještě víc při pomyslení, že nic nedostanu kvůli plechovému penálu, ve kterém vidíte svůj odraz, i když je trochu rozmazaný.

Máma tvrdí, že mi nemůže věřit, pokud jde o krádež věcí. Ale to není pravda, aspoň ne vždycky. Já třeba vím, že má ve skříni krabici od bot plnou peněz a nikdy jsem z ní nic neukradl. A má taky perlový náhrdelník a céděčka Franka Sinatry a to taky nechci. Já chci mít jenom některé věci. Třeba dlouhou lesklou lžící na boty, kterou jsem vzal ze skříněk v šatně. Nebo leskle zelenou žvýkačku. Měl jsem taky problém se slánkou a pepřenkou u mámy v práci, a tak mě teď vždycky šacuje, než odejdem, jako to dělají policajti černochům v televizi. Kuchař v jejím bufáci se nám směje a říká: „Ať si je veme!“ A máma si povzdechne: „Nemáš představu, jaké to pro mě je, Franku.“

Ozve se zaklepání na dveře, ona vejde dovnitř a sedne si ke mně na postel, já zase zavírám oči a pevně tisknu víčka. Máma řekne: „Všechno je v pořádku. Odpouštím ti to.“

A tak se zeptám: „Můžu si nechat ten penál Power Rangers?“

Máma vrtí hlavou: „Ne.“

Otevírám oči. „Myslel jsem, žeš mi odpustila.“

Znovu vzdychá. „Ježíši, pomoc.“

A tak teda přikývnu: „Tak jo. Můžeš ten penál vrátit.“ Nemám totiž rád, když do toho máma zatahuje Ježíše.

Zazvoní zvonek a máma zadrmolí: „Jé, to bude Janice.“

Paní P, tedy Janice, pracuje s mámou v bufáci a někdy spolu chodí do kina nebo si vzájemně barví vlasy a pijou růžové víno z hubených skleniček. Jdu s mámou ke dveřím. Paní P zahlaholí: „Co to tady máme za krásvace?“ Což dělá vždycky, ačkoli ví, že jsem to jenom já. Paní P má krásnou červenou rtěnku v barvě západu slunce, který jsem namaloval ve třídě paní Connollyové. Mám rád západy slunce.

Neřekl jsem Janice nic o tom, že nesmím jíst roštěnky, a máma na to určitě zapoměla, protože jsem si dal dvě porce a dokonce i hroznovou šťávu. Zamlouvá se mi zvuk hlasu paní P v naší kuchyni. K nám domů lidi moc často nechodí. Máma obvykle odchází pryč a nechá mi předvařenou večeři v mikrovlnce – nastaví ji tak, abych jen zmáčknu zelený knoflík. V průběhu celé večeře jsem sledoval rudé rty paní P. Vlnily se a usmívaly. Fuchsiově rudá je moje oblíbená barva.

Pak mě máma vybědla: „Co kdyby sis šel číst komiksy?“

A já odpověděl: „Já je nečtu. Dívám se na obrázky.“

Máma na to: „No, to je snad jedno, tak nebo onak.“

Nikdy nevím, co myslí tím „tak nebo onak“, protože to k sobě moc nejde a obě ty slova se nějak vyruší, pokud vás zajímá můj názor, ale ten nezajímá nikoho. Tak jsem odešel k sobě do pokoje. Jenže jsem se doopravdy do pokoje nevrátil. Jen jsem otevřel a zavřel dveře a pak po špičkách znovu prošel chodbou, abych mohl poslouchat mámu a paní P. To ode mě nebylo moc hezké, ale většinu večerů bývám sám doma, takže když můžu slyšet, jak si nějací lidi v domě povídají, je to žůžo.

Schoval jsem se za malý půlstoleček na konci chodby. Byla tam kabelka paní P, přímo u mé hlavy, a taky klíče, na kterých má víc přívěsků než klíčů, což nedává smysl.

Máma pořád opakovala: „Je to strašně těžké, Janice.“

A Janice pořád odpovídala: „Já vím, zlato. Já vím. Ale je to rozkošný kluk.“

A máma zdůrazňovala, že se cítí „tak“ sama, takže jsem si připadal divně, protože máma přece není sama, když s ní bydlím já.

Máma vzdychla: „Někdy mi prostě chybí společnost dospělých, chápeš?“

A paní P odpověděla jiným tónem hlasu: „Já vím.“ Pak dodala: „A co ten obchodník, co jsem ti ho vloni dohodila?“

Máma odvětila: „Byl milý a měl svůj barák na rozdíl od všech těch pitomců, co jsem s nima chodila před ním. Jenže to byl taky možná důvod, proč to neklapalo. Nebyl dost velký tragéd na to, aby mě zajímal.“

Obě se tomu smály. Pak se znovu ozvala paní P: „Prý si někoho našel a odstěhoval se do Clevelandu.“

„Možná jsem to podělala,“ mluvila zase máma. „Byl moc milej. A navíc neměl tvrdý pohled.“

Pak paní P cosi špitla a obě se rozesmály.

Hrozně mě svědila holeň, a tak jsem se sehnul, abych si ji poškrábal, a vrazil jsem do stolku. Klíče paní P zacinkaly a já jsem vydechl: „Hopla.“

Máma se ozvala dost našťavaně: „Tommy!“

A já jen hekl: „Uh-hm...“

Máma přísně přikázala: „Pojď sem, Tommy.“

A já neříkal nic. Jen jsem si objal kolena a pevně zavřel oči, ale pak jsem uslyšel nějaké šustění a oči otevřel; máma stála nade mnou.

Vyhrkl jsem: „Omlouvám se.“

Kárala mě: „Pamatuješ si na pravidlo o hostech, když jsem v obýváku?“

Jen jsem přikývl: „Jo, jasně,“ jako bych si právě vzpomněl, ale asi mi nevěřila.

Když jsem odcházel chodbou, slyšel jsem říkat paní P: „Jsi v tom zabetonovaná. Zasluhuješ si něco jen sama pro sebe. Příjemné zahřátí.“

Jenže máma se jen zachichotala: „Na nic podobného už si skoro ani nepamatuju.“

Vstoupil jsem do svého pokoje a zavřel dveře. Hned jsem z toho byl smutný, protože jsem neměl za spoléčníky jejich hlasy, ale zavřené dveře byly součástí pravidel pro hosty. A tak jsem si chvilku hrál a pak si četl *Batmana*, až jsem se dostal k Jokerovi, který mě vždycky strašlivě vyděsí, protože se celou dobu směje, ale není šťastný. Někomu takovému se nedá věřit. A to je hrozná věc.

Po chvíli jsem si uvědomil, že se zavírají přední dveře, a pak jsem slyšel auto paní P odjíždět. Potom přišla ke mně do pokoje máma a dívala se na mě: „Vypadáš divně. Kde jsi vzal tu rtěnku?“

Na druhý den jsem večer šel ze školy sám. Čtvrtáci mě pár bloků pronásledovali, což někdy dělají, a házeli kameny, ale nemysleli tím nic zlého, protože házeli jen oblázky, ne jako opravdický rváči. Čtvrtáci prostě jen závidí, protože nejsou ve zvláštní třídě. Tak to aspoň říká paní Connellyová. A nikdy nehážou opravdické kameny, protože vědí, že kdyby je házeli, došlápl bych si na ně, a to se jim ani za mák nezamlouvá.

Přišel jsem domů a rozběhl se do kuchyně, abych zkontroloval mikrovlnku, což vždycky dělám jako první. Ale bohužel – špatné zprávy. Už na ní byla namačkaná čísla, což znamenalo, že máma šla na noční a vrátí se až dlouho po večeri. Úplně mě z toho rozbolel žaludek, ale ne strašidelně, jako když jsem snědl všechny ty párky v rohlíku a zvracel na zadním sedadle mustangu paní P, kterého si pojmenovala Coop.

Zazvonil zvonek a já jsem radostně běžel otevřít, ačkoli mi máma vždycky radí, abych to nedělal. Stál tam nějaký chlap. Měl montérky samý flek a velké ruce, černé vlnité vlasy mu padaly do očí. Z přední kapsičky na kombinéze mu vyčuhovala stříbrná propiska. Před domem stál otráskaný hnědý nákladák.

Zeptal se: „Máš doma tátu?“

A já odpověděl: „Nemám tátu. Bydlím s mámou.“

On se usmál, opravdickým úsměvem s otevřenou pusou, ukázal zuby jako v seriálech a prohlásil: „Opravuju příjezdové silnice. Dneska jsem skončil u sousedů trochu dřív a všiml jsem si, že máte praskliny. Na příjezdové cestě.“

Namítl jsem: „Já to neudělal.“

Trochu legračně se na mě díval. „Je tvoje máma doma?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne.“

Maličko se přikrčil, aby nakoukl za mě do domu. „Ty tady bydlíš jenom s mámou?“

Zeptal jsem se ho: „Můžu si vzít vaši propisku?“

Vytáhl lesklou stříbrnou propisku z kapsičky a naklonil ji, aby házela odlesky. Trochu se zablýskla. „Tuhle jsi myslel?“

Přikývl jsem.

„Přesně tuhle?“ ptal se znovu.

Znovu jsem přikývl.

Naléhavě se zeptal: „Ale nepovíš mámě, že jsem ti tu propisku dal já?“

„Ne ne,“ vrtěl jsem hlavou. „Ne, pane.“

Podal mi propisku a vrátil se do auta. Po několika pokusech auto nastartovalo a on odjel.

Zašel jsem do mámina pokoje a hrál jsem si v její skříni. Má jednu košili, kterou rád hladím, protože je celá lesklá jako hadí kůže. Párkrát jsem ji vzal, ale máma si toho vždycky hned všimne, takže ji už neberu. Správně bych na ni neměl ani šahat, ale máma není doma – a co mám jiného dělat? Pak jsem sundal víko z krabice od bot a díval se na řady zelených bankovek. Máma dostává hodně často zapláceno hotově – dýška tomu říká, ale co to je? –, a když si peníze nechá v krabici a nedá je do banky, bude jich mít pořád víc a zatracená vláda jí je neukradne, což je divné, protože jsem si myslel, že krást z banky je těžší. To je jediný případ, kdy máma říká „zatracený“, teda až na to, když mluví o zatracené životní pojistce, kterou má, aby si byla jistá, že se o mě někdo postará, kdyby se jí něco stalo. Zatracená životní pojistka jí stojí majlant a já vůbec nevím, jak to mám chápat, protože to nedává pražádný smysl. Kdyby se

mámě něco stalo, půjde do nebe a já do domova, kde bydlí pár dalších dětí ze třídy paní Connellyové a ty chodí někdy večer do kina a dostávají čokoládovou zmrzlinu, když mají body za dobré chování. Já když se chovám dobře, nedostanu žádné body. Ale každou středu mi máma kupuje komiksy, tak si myslím, že to je něco podobného.

O několik dní později za mnou přišla máma do pokoje. Měla na sobě lesklou hadí košili a byla namalovaná, což bylo divné, protože nešla do práce, měla volno.

Pověděla mi: „Poslyš, Tommy. Pozvala jsem někoho na večeri a byla bych fakticky moc ráda, kdyby ses choval vzorně.“

„Je to taky číšnice?“

„Vlastně je to muž.“

„Nechci, aby mi šahal na komiksy.“

„Tvých komiksů se ani nedotkne.“

„Můžeme si dát pizzu?“

„Jasně. Můžeme si dát pizzu.“ Zastavila se na prahu a měla v očích trochu unavený výraz, dokonce i když byla nalíčená. Dodala: „Je to pro mě důležité, Tommy.“ Nebyl jsem si jistý, co tím chtěla naznačit, tak jsem mlčel.

Četl jsem znovu *Batmana*, ale pořád jsem se nedokázal dostat přes stránku jedenáct, kde přichází Joker s tím svým úsměvem. A tak jsem přečetl jeden z komiksů *Wolverines*, což mě tak uklidnilo, že jsem si ani nevšiml, že u dveří stojí máma, dokud trochu škrobeně nepromluvila: „Tommy, ráda bych ti někoho představila.“

A tak jsem vstal a šel za ní chodbou. A kdo myslíte, že tam stál? Ten chlápek v kombinéze, co mi dal propisku! Až na to, že teď v kombinéze nebyl. Měl na sobě džíný a flanelovou košili a koženou bundu a voněl po kolínské.

Máma nás představila: „Tommy, chci tě s někým seznámit. To je Bo.“

Vzpomněl jsem si na propisku a jak o ní máma nemá vědět, a tak jsem kývl hlavou: „Těší mě, Bo.“

A on mi stiskl ruku se slovy: „Rád tě poznávám, Tommy.“

Šel dál a byl na mě hrozně milej, plácal mě po koleni a ptal se, jestli mám rád fotbal (ne) nebo baseball (ne), a prohlašoval, že se vsadí, že po mně všechny holky ve škole šílí (ne). Máma nás sledovala a usmívala se, až na to, že když jsem říkal „ne“, postavila se vždycky za něj a našťvaně se

na mě mračila, což bylo divné, protože máma mě učí, abych nelhal. Ale taky mě nabádá, abych nemluvil s cizíma lidma, a teď tady chce, abych cizímu lhal. Hrozně mě to mátlo.

Konečně někdo zazvonil a máma zahlaholila: „Jé, to musí být pizza!“ A vstala.

Bo ji zadržel: „Ne, prosím, dovol.“ Vzápětí vytáhl z vnitřní kapsy bundy frajerskou šrajtofli. Byla kožená s krásným, jakoby indiánským vyšíváním, které zobrazovalo západ, vlnky a celé žluté slunce, když kolébavě klesá do oceánu. Bo vytáhl dvacetidolarovku, podal ji mámě a ona se kousla do rtu, usmála se na něj a pak odešla vedle.

Pochlubil jsem se: „Dokážu sníst osm kousků.“

Bo přikývl: „O tom nepochybuju, náčelníku.“ Vzápětí se vrátila máma s pizzou.

Položila pizzu na stůl v kuchyni a poděkovala mu. Pak se podívala na mě: „Řekni děkuju.“

Opakoval jsem: „Řekni děkuju.“

Máma nesnáší, když dělám podobné věci, ale předstíral jsem, že to líp neumím. Usmála se na něj a omluvila mě: „On to líp neumí.“

Přikývl: „Naprosto chápu.“

Jedli jsme. Já jsem jedl hodně. Máma se omluvila a šla do koupelny. Bo vstal a trochu se rozhlížel, nakoukl dveřma do garáže a pak do skříně a do komory – prohlížel si místnosti, jako by náš dům chtěl koupit. Když slyšel spláchnutí, rychle se posadil zpátky.

Máma se vrátila. „Potřebuju jen sklidit ze stolu a přečtu Tommymu pohádku na dobrou noc. Pokud bys teda...“

A Bo se zeptal: „Pokud bych co?“

Máma to dořekla: „Pokud bys mu něco nechtěl přečíst sám. Pak budeme mít povinnosti rychleji za sebou a... prostě zůstanem sami.“

Bo se usmál extra doširoka a kývl: „Moc rád.“

Šel jsem si pro pyžamo a on mě sledoval, když jsem se převlíkal, a usmíval se, ale nebyl to hezký úsměv. Bylo to, jako když se usmívá Joker.

Za chodbou v kuchyni jsem slyšel téct vodu a máma si prozpěvovala.

Vlezl jsem do postele a poručil si: „Chci *Hardyovic kluky*. O tom ztraceným zlatě. Jsme s mámou u třetí kapitoly.“

Jenže Bo se vzepřel: „Smůla, demente. Přečtu ti *Goodnight Moon*.“

Myslím, že tu knížku vybral, protože je nejtenčí.

Divil jsem se: „*Goodnight Moon*? Myslíš, že jsem malej?“

A on odpověděl. „Ne, myslím, že jsi dement.“

Řekl jsem mu, že žárlí, ale on se jen smál.

Četl fakt rychle, a ani se ke mně nenakláněl, abych si mohl prohlídnout obrázky. Pak si položil knížku obráceně na koleno. Slyšel jsem, jak máma uklízí nádoby v kuchyni do skříněk. Konstatoval: „Máte hezkej dům. Fakt hezkej dům.“

Já jen zahučel: „Uhm.“

Pokračoval: „Dovedu si představit bydlet v takovém domečku.“

Pak máma přišla chodbou a opřela se o dveře. Povzdechla: „Jak *milé*.“

A on opáčil: „To nebyl vůbec žádný problém.“

Vyšel ven a ona ještě zůstala chvilku v pokoji a špitla: „Nezapomeň na pravidlo o hostech.“ Potom zavřela dveře.

Jenže já jsem se nechtěl plížit chodbou a poslouchat je. Nelíbilo se mi poslouchat jeho hlas tak, jak se mi líbilo poslouchat paní P.

Druhý den se máma u snídaně ptala: „Líbí se ti Bo?“

Řekl jsem: „Je zlý.“

„Není zlý. Přečetl ti pohádku, ne?“

A já zopakoval: „Je zlý.“

Namítla: „Ty jenom žárlíš.“

A já na to: „On žárlí.“

Chvíli se dívala do šálku s kávou, možná hledala prasklinky. Pak řekla: „Dospělí si někdy dělají společnost z jiných důvodů.“

„Než že jsou hodní?“

„Jo. Však víš, když si připadáš osamělý.“

„Ne.“

„Jak milé,“ vzdychla a vstala, aby vyrazila do práce.

Ten večer jsem cestou ze školy viděl venku před naším domem známý nákladák. Jenže když jsem vešel domů, v mikrovlnce byla stejně nastavená čísla, takže to znamenalo, že si máma a Bo vyrazí na večeri. Seděli spolu na gauči a máma měla vlhké vlasy, což bylo divný, protože se sprchuje jenom ráno. Byli samý úsměv a měli zrudlé obličej. Bo předstí-

ral, že je ke mně milý, ale já jsem se zavřel do pokoje, abych si četl komiksy.

Slyšel jsem mámu, jak povídá: „Nech ho jít.“

Chystali se k odchodu. Máma se stavila u mě v pokoji, nejdřív mi dala pusku, pak mi vzala hlavu do dlaní a řekla: „Víš, že tě miluju, že?“

A já jsem odpověděl: „Taky tě miluju.“

Jedl jsem sám. Vrátili se pozdě. Díval jsem se na televizi. Máma otevřela láhev růžového vína, a tak jsem se schoval v pokoji, protože když máma pije růžové víno, mluví hlasitěji a mění se jí hlas. Je to, jako když Wolverine byl v letadle při té havárii a spálilo mu to všechnu kůži a... no, však víte co. Šel jsem do postele a v noci jsem se vzbudil, abych se vyčůral, a slyšel jsem nějaké hekání u mámy v pokoji a myslel jsem, že hýbou s postelí, protože máma někdy ráda přestavuje nábytek.

Na druhý den jsem u paní Connellyové namaloval velkou hlavu jako dýni se zlým, falešným úsměvem, jako má Joker. A taky Bo.

Máma měla pracovat, protože bylo úterý, ale když jsem přišel domů, na mikrovlnce nebyla připravená čísla. Dlouho jsem tam stál, zíral na mikrovlnku bez čísel a zase mě začalo tak jako bolet v žaludku, jako když si myslím, že není jídlo. Spláchl záchod. A vyšel z něj Bo.

Rozpráhl ruce jako strašák. „Dnes večer jsem tvoje chuva,“ prohlásil. „Máma šla na noční. Není to ode mě hezký?“ A pak se rozesmál, ale nebylo to, jako když si myslí, že se stalo něco srandovního. Byl to smích, jakým by se smál Joker.

Zůstal jsem v pokoji, dokud jsem nedostal velký hlad, pak jsem vyšel ven a řekl: „Uděláš mi sendvič?“

Díval se na fotbal a ani se neohlédl. Jenom zavrčel: „Ne.“

A tak jsem vytáhl hotové jídlo z mrazáku a zeptal se: „Namacáš mi čísla na mikrovlnce?“

Divil se: „Jaký čísla?“

A já na to: „Nevím.“

Povzdechl si: „Demente!“ A se zasténáním vstal, vrazil krabici do mikrovlnky, ťukl na nějaká čísla, a když to cinklo, maso bylo jako podrážka. Stejně jsem ho snědl.

Ten večer jsem mámu neviděl, ale viděl jsem ji hned ráno, znovu obleče-

nou do práce. Bo tam byl taky. Myslím, že zaspali. Máma našpulila pusou, jako to dělává, když se zlobí a chce, abych odešel z pokoje, ale myslím, že tentokrát to zavinil Bo, ne já. Přesto jsem ani nedojedl lupínky k snídani.

Pořád mluvili potichu, jako bych je nemohl slyšet, ale já tam seděl s nima.

Máma špitala: „Je na to moc brzo.“

A pak on: „Mohlo by ti to ušetřit taky nějaký peníze, kdybych ti pomohl.“

A ona: „Ne, před ním ne.“ Nebo: „Nevyrovná se s tou změnou.“ Potom řekla: „Navíc se pořád teprve poznáváme.“ Zamračil se a máma se tvářila, jako když má břichabol.

Pak se ozval: „Možná to tak cítíš jenom *ty*.“

Uzavřela to: „Končím ve dvě. On nepřijde dřív než ve tři. Pak to proberem.“ Chtěla mu položit ruku na rameno, ale on ji setřásl.

Když jsem se vrátil ze školy, lampa u gauče byla sražená na zem, a tak jsem se zastavil mezi dveřma a pevně zavřel oči. Byl jsem si zatraceně jistý, že jsem to neudělal, ale člověk nikdy neví, kdy ho kdo obviní. V šeru jsem zavolal: „Mami?“ Ale neodpověděla.

Když jsem otevřel oči, viděl jsem, že přes opěradlo kuchyňské židle visí kožená bunda, jakou nosí Bo. Zamířil jsem k ní a podíval se na ni. Vypadala krásně hladká a měla spoustu úžasných skrytých kapsiček a tak.

Znovu jsem zavolal: „Mami?“ Jenže zase nikdo neodpověděl. Málem jsem kvůli tomu zapomněl, jaký mám hlad.

Prošel jsem chodbou kolem svého pokoje a podíval se do koupelny. Máma nikde. Zašel jsem do jejího pokoje.

Máma ležela na podlaze s otevřenou pusou. Napadlo mě, že by mohla být mrtvá.

Prohlásil jsem: „Chci sendvič.“

Jenže ona neodpověděla. Pak jsem natáhl špičku nohy a štouchl jí do ramene a ona se maličko pohnula, ale hned zase strnula. Vzpomněl jsem si na miminka křečka ve třídě paní Connollyové, která taky odešla do nebička.

Když jsem se otočil, Bo stál na prahu za mnou. Díval se na mámu, pak na mě. Zeptal se: „Cos to udělal?“

Neodpověděl jsem, protože jsem nevěděl, co jsem udělal.

Zavrtěl hlavou a jen si tak pro sebe hvízdal. Měl v ruce knížku. Zeptal se: „Máš rád příběhy, že?“

Přikývl jsem.

Ukázal mi knížku. „Dělej, vypadneme odsud. Pryč od toho, cos udělal.“

Šli jsme do mého pokoje. Strčil mě na postel a posadil se na židli jako posledně, když mi četl *Goodnight Moon*. Vytáhl tu tenkou knížku a řekl: „Tady je knížka o klukovi, jako jsi ty, demente. Je to chladnokrevný zabiják.“

Kousek přečetl a pak kus vynechal, protože tam nebyly obrázky a taky ho to asi nudilo. Byli tam dva chlápci, co legračně mluvili, jeden byl vysoký, a pak ještě obrovský vymyšlený mluvící králík a kdosi tam umřel ve stodole. To všechno jsem z toho pochopil. Radši bych se díval na *Pokémony*.

Když skončil, zavřel knížku. „Pochopils to?“ zeptal se.

A já jsem přikývl, protože lidi ze mě šílejí, když něco nepochopím. Bo ještě dodal: „Každý příběh má ponaučení. A ponaučení, které plyne z tohoto příběhu, je takové, že lidem jako ty se nedá věřit.“

Vyšel ven a vstoupil do druhého pokoje. Po chvíli jsem šel za ním. Otíral hadrem kliky a skleničky ve dřezu.

Promluvil: „Lidi ti tvrdí, že myslíš jinak, že?“

Přikývl jsem.

Otíral i kuchyňské židle. „Já tady doopravdy nejsem. Jsem jen ve tvé představivosti, rozumíš? Viděls někdy *Pinocchia*?“

Řekl jsem: „Chci být opravdický kluk.“

„Přesně tak. Já jsem jako Jiminy Cvrček. Nebo jako ten velký králík z téhle knížky. Neexistuju. Jsem hlas ve tvé hlavě. Chápeš?“ Oblíkl si koženou bundu a vyšel ven. Hadrem utřel i hlavní dveře a ty se za ním zavřely.

Chvíli jsem tam stál. Vrátil jsem se do mámina pokoje a díval se na mámu. Měla modřinu pod okem. Pak jsem šel do svého pokoje a znovu si četl *Batmana* do jedenácté stránky. Podíval jsem se na mikrovlnku, ale nebyla tam čísla a já nevěděl, jak se najím, a tak jsem zavolał na policii.

Policajti přijeli a podívali se do mámina pokoje. Pak mě poplácali po zádech, jako to dělá máma v hospodě po šichtě, když hledá slánky a pepřenky.

Vzápětí se ukázal další chlápek, který byl taky policajt – to jsem poznal podle lesklého odznaku na pásku kalhot, asi byl líný nosit uniformu.

Vstoupil do mámina pokoje, vzhlédl a zalamentoval: „Kristeježíši.“

Ozval jsem se: „Tohle byste radši neměl říkat před paní Connollyovou.“

Zeptal se: „Kdo je paní Connollyová?“

A já na to: „Je Irka.“

On jenom poznamenal: „Odved' ho odsud pryč, Eddie.“

Eddie přikývl. „Oukej, detektive.“

Detektiv a Eddie mě odvedli do obýváku a já jsem se posadil na gauč.

Ostatní policajti sypali prach všude na skleničky a kliky a štětce na šminky ho zase stírali, což nedávalo smysl, protože proč tam ten prach teda vůbec sypali? Pořád vrtěli hlavama. Nedivil jsem se jim.

Eddie se zeptal: „Proč jsi ji zabil?“

Odpověděl jsem: „Nevím.“

Detektiv položil další otázku: „Cos cítil?“

Odpověděl jsem: „Chtěl jsem sendvič.“

Eddie konstatoval: „Tady máme primární motiv.“

Mluvil jsem dál: „Nevím, proč bych mámu zabíjel, protože jsem ji miloval a ona mi dělala sendviče a já mám fakticky hlad...“

Detektiv zareagoval: „Nejsi smutný?“

Odpověděl jsem: „Je teď v nebi.“

A on na to: „Vida, tady to máme.“

Eddie dodal: „Budeš muset jít pryč. Jinam.“

Já jsem mu vysvětloval: „Už jsem jinde. Jezdím do školy autobusem a sedím v jiné třídě.“

Eddie se zamračil: „Takhle jsem to přesně nemyslel.“

Na prahu se zastavil jeden z ostatních policistů: „S těmahle týpkama nikdy nevíš.“

Detektiv zavrtěl hlavou: „Podle mýho ne.“

Jiný policista pokračoval: „Nejdřív ji pořádně majznuj. Má monokla. Možná to byla náhoda.“

Eddie vrtěl hlavou: „Ne, monokl se neobjeví hned, muselo to být nějakou chvíli předtím, než jí zakroutil krkem.“

Jiný policista si vedl svou: „Má na to váhu.“ Potom odešel.

Ozval jsem se: „Musím být nejspíš silnější, než si myslím. Jako Wolverine.“ Detektiv zvedl obočí: „Koho myslíš?“

Dodal jsem: „Rychle se mu všechno hojí.“ Zvedl jsem ruku. „Žádné šrámy.“

Detektiv uchopil mou ruku do své, pak i tu druhou, a díval se mi na prsty. Měl teplé dlaně a jeho dotek byl příjemný.

Mluvil jsem dál: „Jednou jsem dal pěstí Sammymu Whiteovi, když se snažil strčit Jenny Littleové hlavu do záchodu, a úplně jsem si sedřel kůži z kloubů a paní Connellyová mi musela ruce zalepit a dát mi na to oranžovou vodičku, která srandovně smrděla, a já jsem brečel. Ale ne tak hlasitě jako Sammy White.“

Detektiv přikývl: „To se vsadím.“

Pustil mé ruce. „Ani oděrka, Eddie.“

Ozval jsem se: „Máma říkala, že mi nemůže věřit. Jenže mi věřit *mohla*. Nikdy jsem jí nevzal cédělka s Frankem Sinatrou ani lesklou hadí košili, ani krabici od bot ze skříně.“

Detektiv se podívil: „Krabici od bot? Co je v krabici od bot?“

„Máminy dýška.“

„Kolik?“

Roztáhl jsem ruce, jako bych předváděl, jak velkou rybu jsem ulovil. „Asi tolik.“

Eddie vyšel ven. Vrátil se za pár minut a vrtěl hlavou.

„Žádná krabice od bot tam není,“ prohlásil detektiv.

„Asi jsem ji teda taky vzal,“ pokrčil jsem rameny. „Nedá se mi věřit.“

„Je to pravda?“ ptal se detektiv. „Že se ti nedá věřit?“

„Asi. To mi říkal ten hlas v hlavě.“

„Hlas v hlavě ti přikázal, abys to udělal?“

„Jo. Je podobný cvrčkovi z *Pinocchia*, co se jmenuje Jiminy. Neexistuje.“

Podívali se na sebe, jako když lidi říkají: „A máš to.“

Dodal jsem ještě: „Ale víte, co je na tom divné?“

Detektiv mě už sledoval velice pečlivě, na čele se mu dělaly vrásky a měl pootevřenou pusku, jako někdy občas mívám já, než mi máma připomene, abych ji zavřel. „Co?“

„Mám jeho obrázek, i když má být jenom v mé hlavě.“

Detektiv se zeptal: „Fakt?“

Příkývl jsem. „Jo.“ Vstal jsem a oni za mnou šli chodbou. Přešel jsem až do svého pokoje a zalovil pod polštářem. Vytáhl jsem peněženku s pěkným indiánským vyšíváním: v ní byl malý řidičský průkaz a na něm Bo na fotce.

Omlouval jsem se: „Tohle jsem mu ukradl z bundy a moc mě to mrzí.“

Detektiv se usmál: „To je v pohodě. Vedl sis skvěle.“

Zeptal jsem se: „Můžu si dát sendvič?“

GREGG HURWITZ je autor dvanácti thrillerů, kritikou velmi kladně přijímaných, z nichž poslední je *The Survivor*. Jeho knihy se dostaly do užšího výběru pro udělení ceny ITW za nejlepší román roku, byl nominován Britským sdružením autorů detektivek na Cenu Iana Fleminga Ocelová dýka, získal ohodnocení Book Sense Picks a byl dosud přeložen do sedmnácti jazyků.

Napsal scénáře pro ateliéry Jerry Bruckheimer Films, Paramount Studios, MGM a ESPN, psal televizní seriály pro Warner Bros. a Lakeshore, působil jako konzultující producent pro seriál *ABC V*, napsal několik dílů z komiksových sérií *Wolverine*, *Punisher* a *Foolkiller* pro vydavatelství Marvel a vydal řadu akademických článků o Shakespeareovi. Vyučuje tvůrčí psaní na katedře angličtiny Jihokaliifornské univerzity a je hostujícím profesorem na Kalifornské univerzitě v Los Angeles a na Harvardu. Přednášel na amerických i mimoamerických univerzitách. V průběhu přípravy svých thrillerů pobýval u speciálních jednotek amerického námořnictva, zaplaval si se žraloky na Galapágách a pronikl v přestrojení do několika sektářských organizací. Více informací získáte na webových stránkách www.gregghurwitz.net.

V češtině vyšly jeho knihy *Minutes to Burn* (č. *Spálená země*) a *Tower* (č. *Věž*).

OTRAVNÁ PRÁCE

CJ LYONSOVÁ

Mrtvý chlápek byl hubený starý prďola, který měl dost rozumu, aby si nechal do papírů zapsat „Neresuscitovat“. Posledních pár let strávil v domě s pečovatelskou službou a hnil zevnitř z důvodů hromady stařeckých nemocí. Cukrovka, vysoký tlak, infarkty, ledvinové problémy, šedý zákal, zápal plic, zlomený krček. Poté, co všechno z výše uvedeného přežil, konečně dědek s filozofií „budu žít do stovky a nepotřebuju resuscitovat“ podlehl otravě jídlem z vajíčkového salátu připraveného kuchyní domu s pečovatelskou službou.

To je tedy odchod ze světa – až po krk ve sračkách a žádné příbuzenstvo, které by se aspoň trochu zajímalo. Jenže smůla toho mrtvého představovala pro Andyho zlom, který potřeboval.

Jako začínající lékař absolvující praxi na pohotovosti dostával Andy obvykle nejnudnější případy: perirektální abscesy, opilce, kteří potřebovali záchytku, plačící děti s bolavýma ušima. Očekávalo se od něj, že provede všechny malicherné úkony, na které neměly sestry a odborní lékaři dost času – kupříkladu mechanické odlehčení od nádýmání, zavádění umělé výživy nebo odběry krve – zkrátka otravnou práci.

Andy byl však předurčen k větším věcem. Otravná práce je přece pro bláznyn, ne pro budoucí primáře.

Přesto prováděl i naprosto nejhorší z otravných prací, degradující strkání „penálu“ – vozíčku opatřeného hermeticky uzavřenou ocelovou rakví obsahující pozůstatky právě zesnulého pacienta – chodbou do márnice. A byl šťastný jako blecha.

Andy na tuto příležitost čekal celou noc. Díky rozpustilé, černě zmal-

vané holce, se kterou se včera večer seznámil v baru Diggers naproti hřbitovu Andělů milosrdenství.

Jmenovala se Syrene. „To si zapamatuješ snadno podle sirény na sanitce,“ řekla mu, když se předkláněla, aby správně trefila koule při biliáru a dovolila mu nahlédnout do všeodhalujícího výstřihu. „Akorát s tvrdým.“

Ano, za intelekt nula bodů, ale když naklonila hlavu, aby ho poctila dokonalým upřeným pohledem dětsky modrých očí, zvýrazněných kontaktními čočkami do neskutečně zářivého odstínu, ucítil, jak doopravdy tvrdne.

Vlasy měla uhlově černé až na jediný safírový pramínek, který jí ladil s očima. Měla piercing v obočí, uších, nose i v jazyku. Těsně nad zadeček si nechala vytetovat složité keltské uzly a propletené květiny; zahlédl, jak jí také z černého krajkového okraje živůtku vyčnívá trnitá růže. Krom toho se jí další složitý vzor – tentokrát hinduistický – vinul od levého prsteníčku přes hřbet ruky nahoru pod černou koženou motorkářskou bundičku, kterou měla přehozenou přes průhledný krajkový živůtek. Garderobu završovaly těsné džíny obepínající dokonalé křivky od boků dolů až po mohutná bagančata Doc Martens.

A byla celá jeho. Stačilo kývnout. Jenže ji ani nemusel žádat. Stačilo udělat narážku na své povolání a najednou mu zajížděla jazykem do ucha a rukou do rozkroku a šeptala mu věci, o kterých si troufal jen snít.

Zbytek noci strávili u ní, čas byl rozkouskovaný upocenými vzdechy, sténáním a výkřiky. Vůbec nespala; udržovala ho v bdělosti celou noc a po většinu dne, dokud se neodebral do práce na směnu začínající v sedm večer.

Nyní, ve tři ráno, z něj byla doslova troska, téměř nevnímal. Stálo to však za to. Těžká rakev na kolečkách se zavráním zastavila. Potřeboval si odpočinout. Povzdechl si tak zhluboka, až to vypadalo jako hvízdnutí, které se rozléhalo ozvěnou mezi rourami parního potrubí nad jeho hlavou. Panebože, fakt to stálo za to.

Nemohl se dočkat, co dívka předvede po dnešní noci. Poté, co jí přinese mrtvolu.

Včera totiž požádala o jediné – rty pokryté černou rtěnkou se našpulily do nejroztomilejšího výrazu na této straně od Hollywoodu –, projevila přání mít „opravdickýho mrtvýho chlapa naživo“.

Prý by pro to udělala cokoli, prohlašovala a třela své tělo o jeho. „Cokoli si budeš přát, zlato.“

Andy strkal pojízdné lehátko rychleji, vrzavé kolečko vydávalo téměř sopránové kvílení.

Ach ano, jistě, toto bude *moooc* dobré.

Odbočil za poslední roh a mířil k márnici. Za celou cestu podzemními chodbami nikoho nepotkal – což není nijak překvapivé ve tři ráno, kdy jsou všichni z ochranky na příjmu pohotovosti, kde se řeší úrazy opilců z nočních barů. Krom toho tady dole nebylo nic cenného, aby to sem někoho přilákalo.

Naťukal bezpečnostní kód, otevřel hlavní dveře do márnice, rozsvítilo se světlo. Ze stínů za ním vystoupila Syrene, objala ho zezadu kolem pasu a prsty mu lačně hnětla kůži pod pupkem. Zavolal jí ještě před svým odchodem z pohotovosti a vysvětlil, jak se dostane do márnice. Zvládla to rychle.

„Je tohle fakticky to, co si myslím?“ ptala se a dýchala mu horce na krk. Jediným mocným pohybem odstrčil pojízdné lehátko do jeskyňovitého prostoru, takže se odrazilo od prázdného pitevního stolu. Pak se otočil k Syrene.

Znovu byla celá v černém až na bílé oční stíny, díky nimž připomínala mrtvolu mnohem víc než onen zemřelý. Než stačil cokoli odpovědět, omotala kolem něj jednu nohu, popadla ho prsty s dlouhými černými nehty za vlasy, přitáhla si ho a políbila. Hladkým oblým koncem piercingu na jazyku mu doslova tančila v ústech, dovnitř a ven, naznačovala tak pohyb boků přirážejících k jeho.

Syrene se houpala dopředu dozadu, tlačila ho dál do místnosti a otáčela se s ním, dokud se neopřel o zeď za otevřenými dveřmi. Přestala ho tahat za vlasy, nehty mu zarývala do kůže a postupně ho škrábala po celé délce těla, dokud mu konečně nerozvázala bílé doktorské kalhoty a nezasunula mu do nich ruku, aby ho vydráždila.

Zesílila sevření. Andy se prohnul, zavřel oči, hlavou bouchal do dveří. Už už cítil, jak se udělá, přímo do její dlaně, když mu náhle do nosu pronikl zvláštní pach – směsice zvětralého piva a doutníků. Na jedné straně krku ho vzápětí zastudil dotyk oceli.

„Nejvyšší čas dát se do práce, ty čubko,“ ozval se zpěvavý mužský hlas doprovázený zalykavým Syreniným smíchem.

„Kdo sakra jste?“ Andy popadl kalhoty a neobratně si je zavazoval v pase. „Nemáte tady dole co pohledávat.“

„Fakticky?“ Cizinec se usmál a odhalil zuby se zlatými korunkami, do nichž byly vyryté lebky. „Ty mi budeš kázat, co mám a nemám dělat?“

Byl o hlavu vyšší než Andy, který měřil kolem stopětasedmdesáti, se svaly, nabitými steroidy, a buď to byl světlý černocho, nebo tmavý hispánc, tím si Andy nebyl jist. Rozhodně si však byl jist existencí velké černé zbraně v mužově ruce. Namířené na něj.

Syrene si stoupla na špičky a vlepila muži zemdlený polibek. Muž se přes její hlavu upřeně zadíval Andymu do očí, jednou rukou ji hladil po zadečku, ale nepřestával na něj mířit. Andy byl v rohu za dveřmi chycený jako v pasti. Neměl kam jít, neměl na vybranou, musel vetřelce sledovat.

„Co má tohle znamenat?“ zeptal se přísně a použil ostrý tón, který obvykle fungoval na sestry na pohotovosti. „Musím se vrátit do práce.“

Syrene se od svého přítele odtrhla, přitiskla se mu k boku, jako by se do něj vpíjela, a s poťouchlým úsměškem se na Andyho dívala. Dlouhatánským černým nehtem si ťukala do rtu. Muž vrazil pistoli Andymu pod bradu, takže mu zvrátil hlavu, a hlavní mu bolestivě tlačil na hrtan.

„Nikam nejdeš, cukrouši.“ Rozšířenými zorničkami sledoval, jak se Andy snaží vykrotit a zmírnit tlak na svůj krk.

„Ať mu nic neuděláš, Holand'ane,“ cvrlikala Syrene. „Potřebujem ho.“

Holand'ane? Ten chlápek docela určitě jako Holand'an nevypadal, ale nebylo na Andym, aby to posuzoval. Zatraceně, Andy mohl jenom doufat, že se dotýčný jmenuje jinak – nechtěl, aby si vetřelec později dělal hlavu s tím, že by si třeba podobné podrobnosti zapamatoval. Víc než dost mu stačily starosti s hlavní zaraženou do krku.

Holand'an uvolnil na zlomeček vteřiny tlak. Andy se rychle nadechl a stačil se zeptat: „Co chcete?“

„Nic, co by ti chybělo. Jenom mrtvolu.“

Andy si pevněji utáhl tkanici na lékařských kalhotách a zavázal ji na uzel. Kristepane, právě se asi nechá zavraždit párem úchylů, kteří chtějí

osouložit mrtvolu. „Tak si nějakou vemte, co je mi do toho? Já se vracím do práce.“

Udělal krok vpřed a snažil se odstrčit Holand'anovu ruku. Neprošlo to. Tmavá paže byla pevná jako ocelový prut a ani se nepohnula. Andy také ne.

„Přinesls mý věci?“ zeptala se Syrene a potyčku mezi muži ignorovala. Andyho přehlížela jako krajinu, jako by spolu nestrávili noc a většinu dne. Odhadoval, že pokud není mrtvý a studený, tak ji nejspíš moc nerajcuje.

Holand'an trhl ramenem a shodil z něj černý nepromokavý pytel, jaké nosívají poslíčci. Syrene ho odvěkla na pitevní stůl a přehrabovala se jeho obsahem. Vypadly z něj velké barevné předměty připomínající šipky. Pak vytáhla lesklý a nebezpečně vyhlížející předmět s ocelovými proužky, které se leskly ve svitu zářivek na stropě. Natáhla si ho na ruku. Věc mu připomínala středověkou rytířskou rukavici proměněnou v mučicí nástroj.

„Potřebuju štávu.“ Mezi prsty držela šňůru a kývala s ní.

„Nejdřív vezmeme mrtvolu.“ Holand'an popadl Andyho za klopy laboratorního pláště a vyvlekl ho z kouta. Andy se ani nesnažil nějak se vzpěčovat; bylo jasné, že by ho muž snadno přemohl. Raději vyčkával a hledal skulinku vhodnou k úniku. „Mrknem na tu, co nám přivezl.“

Syrene položila ocelový mučicí nástroj na pitevní stůl a přeběhla k lehátku, které Andy přivezl z pohotovosti. Tvářila se rozjařeně. Možná si něco šlehla. Jako kdyby byla na večírku černé magie. Prudce strhla z vozíku prostěradlo, gestem televizní moderátorky Vanny White, a snažila se otevřít západku na kovové rakvi. „Nechce to povolit.“

Holand'an postrčil Andyho. „Udělej to ty, Zlatovlásku.“

Andy se napřímil a obrátil se k Holand'anovi. „Přestaň mi dávat přezdívký.“

„Budu ti říkat, jak se mi kurva zamane, vole.“ Holand'an se nenamáhal použít zbraň, aby svůj výhrůžný tón podtrhl. Stačilo se podívat na zamračený výraz a lesk zlatých lebek blýskajících se na jeho zubech. Nic víc nebylo třeba. Když se pomínou hroudy svalů zřetelně se rýsující na jeho nahrbených ramenou.

Andy neodpovídal a raději se přesunul k vozíku s rakví, přivezl ho k pitevnímu stolu a uvolnil západku, která víko uzavírala. Pak víko